

ELYSE FRIEDMAN

**DE
OPPORTUNIST**

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Elyse Friedman

Oorspronkelijke titel: *The Opportunist*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Angela Knotter

Omslagontwerp: Zeena Baybayan

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Lucas Ottone / Stocksy

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1283 4

ISBN 978 94 027 6887 9 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juli 2023

Voor het eerst verschenen bij Patrick Crean Editions, een imprint van HarperCollins Publishers Ltd.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Toen de telefoontjes weer begonnen, schonk Alana er geen aandacht aan. Net zomin als aan de berichten en mailtjes, rode uitroeptekens of niet. Ze had een parttimebaan die als fulltime aanvoelde en een dochter die vierentwintig uur per dag zorg nodig had. Ze had helemaal geen tijd en ook geen zin zich in familiedrama's te verdiepen. En ze wist al waarom haar broers haar zo graag wilden spreken. De jongste van de twee, Martin, had haar de afgelopen maanden al verschillende berichten gestuurd over de 'slet' met wie hun vader het had aangelegd – een verpleegkundige die door de oudste broer, Teddy, was ingehuurd om zich te bekommeren om de oude man die steeds gebrekiger en krakkemikkiger werd. Verpleegkundige Kelly: een vrouw die achtenveertig jaar jonger was dan hun vader, volgens hen een golddigger en ook nog eens een bijzonder sluwe, als ze Martin mocht geloven. Ze zal hem vast heel lekker hebben afgesponsd. Alana had het vooral grappig gevonden, niet verontrustend. Ze had gezegd dat het haar volkomen koud liet. Ze had wel belangrijker dingen aan haar hoofd. Uiteindelijk waren de contactpogingen gestopt.

Maar een paar weken geleden had er een overdreven grote envelop in Alana's brievenbus gelegen. Dik crèmekleurig papier met daarop haar naam in reliëf met gouden krulletters – een uitnodiging voor de huwelijksplechtigheid van Edward Shropshire sr. en Kelly McNutt. Ha! Hoezo sluw? Even had ze iets van voldoening gevoeld, al had ze zich tegelijkertijd

schrap gezet voor de tirades van haar broers, die woest zouden zijn bij het vooruitzicht ook maar iets van hun kolossale erfenis te moeten afstaan. Alana haatte haar vader en koesterde alleen maar minachting voor haar broers. Ze wilde helemaal niet ‘de familie-investeringen veiligstellen’ of ‘één front vormen’ of ‘pa beschermen’, of meer van dat soort onzinnigheden waarmee ze door haar hebzuchtige broers op steeds dringender toon werd bestookt. Ze had haar vader al ruim vijftien jaar niet gesproken en had hier geen enkel belang bij. Eerlijk gezegd was ze stomverbaasd geweest over het feit dat ze voor de bruiloft was uitgenodigd. Waarschijnlijk had Kelly McNutt daarop aangedrongen. Het begon dus weer telefoontjes, berichten en mailtjes te regenen. Toen het Alana duidelijk werd dat haar broers haar niet met rust zouden laten totdat ze reageerde, typte ze een paar woorden terug, niet bepaald een familiegrapje maar wel iets wat ze zouden herkennen en begrijpen: Daar kunnen wij niets aan doen. Ze voegde er nog een huilen-van-het-lachenemoji aan toe en verstuurde het bericht naar Teddy en Martin.

Daarna hoorde ze niets meer van hen.

Het was een zware nacht. Het alarm van Lily’s BiPAP ging twee keer af. Ze kon wel ademen zonder het apparaat, maar niet zo goed, en Alana zat altijd onmiddellijk rechtop in bed als er iets was, hoe diep ze ook sliep. De eerste keer dat het alarm klonk, rond één uur ’s nachts, zat het masker niet goed. Even wat verschuiven en terug naar bed. De tweede keer was vervelender: om twee minuten voor halfvijf ging het alarm omdat er ergens iets lekte, en het duurde eindeloos tot dat probleem was verholpen. Wat ze ook deed, het alarm was niet tot zwijgen te brengen. Uiteindelijk lukte het haar en kon Lily weer gaan slapen, maar zelf kon Alana de slaap niet meer vatten. Ze was klaarwakker en er maalde van alles door haar hoofd.

Om tien over halfzes stond ze op, zette koffie en propte achter elkaar twee kaneelbroodjes naar binnen, iets waar ze al spijt van had terwijl ze de laatste brokjes gestold glazuur nog uit het aluminium bakje krabde en in haar mond stopte.

Het was een werkdag, dus maakte ze Lily vroeg wakker. Ze hielp haar met aankleden en vlocht haar haar in. Ramona kwam vandaag en Lily wilde er graag leuk uitzien voor haar lievelingsverzorger. In tegenstelling tot Alana was Ramona wel van de meisjesdingen: haar, nagels, mode. Ze gaf Lily mani-pedi's en samen bladerden ze *Harper's Bazaar* en *Teen Vogue* door om alle outfits van commentaar te voorzien. Ramona kwam al bij hen sinds Lily drie was en Alana vertrouwde haar volkomen. Ze was uiterst bekwaam en een superleuk mens. Lily was een serieus kind, maar samen met Ramona kon ze ook gekke, uitbundige dingen doen. Alana keek er niet van op hen bij thuiskomst met getoupeerd haar en volledig in de glittermake-up voor *RuPaul's Drag Race* aan te treffen. Volgens Lily was Ramona 'chill'. Zo ongeveer het tegenovergestelde van Alana, die altijd gestrest en doodmoe was.

'Hoe laat ben je thuis?' vroeg Lily.

'Als alles goed gaat halfzes.'

'Gaat alles weleens goed dan?'

Alana lachte. 'Het gebeurt niet vaak, maar het gebeurt wel. Afgelopen week was ik twee keer op tijd thuis.'

'Dat is waar.'

'En jij hebt Ramona.'

'Oké. Maar doe je best.'

'Ik doe altijd mijn best, liefje. Maar als er om halfvijf onverwacht iemand binnenkomt, kan ik niet zomaar weggaan. Dan moet ik wel helpen.'

'Dat weet ik.'

Alana werkte bij RedTree Shelter, waar noodopvang werd geboden aan slachtoffers van huiselijk geweld. Eigenlijk een

krankzinnige baan voor haar: slechtbetaald en stressvol. Niet echt de beste manier om zo ongeveer de enige uren waarin ze niet voor Lily aan het zorgen was te vullen. Ze had beter werk kunnen zoeken dat mentaal niet zoveel van haar vroeg, zoiets als bloemschikken bijvoorbeeld: een min of meer aangename, niet al te verstandelijke bezigheid, die haar gelegenheid bood een beetje te ontspannen en bij te komen. Hoewel ze regelmatig fantaseerde over hoe het zou zijn om de hele dag honden uit te laten of volmaakte hartjes in koffieschuim te toveren, bleef ze bij RedTree. Het was belangrijk werk dat haar een goed gevoel gaf. Ze vroeg zich weleens af of haar motivatie in wezen gewoon egoïstisch was.

Zodra Ramona er was, gaf Alana Lily een kus en vertrok naar haar werk. Bij de derde poging kreeg ze haar Honda Odyssey uit het jaar nul aan de praat, maar toen ze achteruit de oprit af reed, blokkeerde een Lexus haar de doorgang. Ze drukte op de claxon – een beleefd ‘Ik wil er graag uit’ – maar er gebeurde niks. De auto bleef staan waar hij stond. Ze toeterde nog een keer, harder nu, terwijl ze zich afvroeg waarom het altijd een Lexus of een Mercedes of een BMW was die haar ergens afsneed, voor zijn beurt ging op een kruispunt, of haar oprit blokkeerde wanneer zij verdomme naar haar werk wilde. Ze onderdrukte de neiging haar SUV in de glanzende sportwagen te rammen. In plaats daarvan liet ze haar Honda met draaiende motor staan en beende op de in de weg staande auto af om al haar opgekropte woede, die in de loop der jaren steeds weer aangewakkerd werd door al die dure auto’s, uit te storten over de hufter van dienst achter het stuur. Maar voordat haar vuist op het getinte raam kon landen, gleed dat al soepel naar beneden en kwam haar broer Martin tevoorschijn. Hij praatte in een mobiele telefoon die hij op zijn vlakke hand voor zijn gezicht hield. ‘Oké,’ zei hij. ‘Ik weet het. Ik ga het regelen.’

‘Shit, wat moet je, Martin? Ik moet naar mijn werk.’ Het was jaren geleden dat ze hem had gezien, maar hij was nauwelijks veranderd; een iets hogere haargrens, misschien een paar kilo erbij. Hij was nog steeds aantrekkelijk op een conventionele manier – blond met blauwe ogen en een scherpe kin, net als hun vader – maar had inmiddels wel het enigszins pafferige gezicht van een drinker, met adertjes als bliksem-schichten aan de zijkant van zijn neus. Hij rook vaag naar een goede eau de toilette, vermengd met de geur van het leer van de bekleding van een huurauto uit het topsegment.

Hij gebaarde met een nog-heel-even-vinger naar Alana. ‘Hoor eens, Damian, ik moet ophangen. Ik bel je over een uurtje.’ Martin stopte de telefoon in zijn zak en glimlachte naar zijn zus. ‘Sorry daarvoor.’

‘Wat doe jij hier?’

‘Heb je mijn berichten niet ontvangen? Ik moet je spreken. Heb je even?’

‘Niet nu, nee.’

‘Ik ben naar de andere kant van het land gevlogen om met jou te praten. Kun je niet twee minuutjes missen?’

‘Ik moet naar mijn werk, Martin. Als je met me mee wilt rijden, prima. Laat mij er even uit, dan kun jij je auto hier laten staan en een Uber terug nemen.’

Martin wierp een blik op de gedeukte Odyssey die uitlaatgassen stond uit te braken. ‘Zullen we anders met mijn auto gaan, dat ik je geld geef voor een taxi terug?’

‘Nee, dank je.’

Hij schonk haar een strakke glimlach. ‘Oké.’

Toen Martin uiteindelijk in Alana’s SUV stapte, had hij een stevige envelop bij zich die was afgesloten met twee knopen en een koordje, en een cadeautas van de luchthaven.

‘Alsjeblieft, dit is voor... je dochter.’

‘Ze heet Lily.’

‘Dat weet ik. Uiteraard. Je hebt haar naar Lillian genoemd.’
Uit het vloepapier stak een suffe pop met stijve blonde krullen.

‘Bedankt,’ zei Alana. ‘Maar ze is al een beetje te oud voor poppen.’

‘O. Hoe oud is ze nu dan?’

‘Elf.’

‘Echt? Waar blijft de tijd? Maar ik dacht...’

‘Wat?’

‘Nou ja... Ik dacht dat ze nog wel met poppen zou spelen.’

‘Ze is niet achterlijk, Martin. Haar hersenen doen het prima.’

‘O. Dus...’

‘Ze heeft een zeldzame vorm van spierdystrofie. Zeldzaam voor meisjes dan, bij jongens komt het vaker voor.’

‘Juist.’

‘Ze is trouwens binnen. Wil je kennismaken met je nichtje?’

Haar broer keek verwilderd en gekweld, alsof ze hem had gevraagd een nier af te staan of borstvoeding te geven aan een kat. ‘Ik dacht dat je haast had?’

‘Dat heb ik ook. Ik maakte maar een geintje.’ Alana reed de Odyssey de oprit af. Ze wist dat Martin Lily niet wilde leren kennen. En zij wilde niet dat Martin en Lily elkaar leerden kennen.

‘Kun je de airco aanzetten?’ Martin wuifde zich koelte toe met de witte envelop. ‘Het is zo verrekt vochtig in deze stad.’

‘Sorry, die is stuk.’ Alana liet de achterraampjes zakken om wat meer lucht binnen te laten, maar het gaf haar een pervers genoegen dat ze haar broer geen airconditioning kon bieden.

‘Hoor eens, ik begrijp dat de bruiloft van pa je koud laat -’

‘Inderdaad, en ik ga er ook niet naartoe.’

‘Of je er wel of niet naartoe gaat, zal me worst wezen, maar

ik ben hier om je te vertellen dat het je niet koud zou moeten laten.’

‘En waarom niet?’

‘Omdat die Kelly de raarste dingen doet met pa’s hoofd.’

‘Met zijn hoofd of met zijn bezittingen?’

‘Allebei. Hij eet uit haar hand. Ze zijn bezig een charitatieve stichting op te richten.’

‘En dat is verkeerd omdat...’

‘Omdat jij mag raden wie die stichting gaat runnen en de beschikking krijgt over driehonderd miljoen dollar.’

‘Kelly McNutt?’

‘Ja, fucking Kelly McNutt. Een groot probleem. Die meid is gevaarlijk.’ Uit Martins zak stegen harptonen op. Hij zette zijn telefoon op stil.

‘Nou, dat is niet mijn probleem. En hoe weet je trouwens dat ze het geld niet verstandig en charitatief zal besteden?’

‘Heel grappig.’

‘Ik meen het.’

‘Dat is net zo duidelijk als dat een verpleegkundige van achtentwintig niet dolverliefd wordt op haar patiënt van zesenzeventig.’

Alana haalde haar schouders op. ‘Niet heel waarschijnlijk, maar je weet maar nooit. Ik zag een paar weken geleden een foto van hem in *Forbes*. Hij ziet er nog steeds uit als Charlton Heston die steroïden gebruikt. Misschien heeft ze een vadercomplex.’

‘Meer een grootvadercomplex dan. Ik betwijfel of ze opgewonden wordt van incontinentluiers.’

‘Draagt hij luiers?’

‘Hij is al jaren incontinent.’

‘Hm.’

‘Die foto in *Forbes* was vast van voor zijn beroerte.’

‘Heeft pa een beroerte gehad?’

‘Ja. Dat heb ik je vorig jaar verteld, Alana.’

‘Echt?’

‘Jezus. Lees jij je mail niet?’

‘Soms glippen de familiedingetjes ertussendoor.’

‘Hoe het ook zij, na dat akkefietje en zijn prostaatoperatie denk ik niet dat hij hem überhaupt nog omhoog krijgt voor Miss McNutt.’

‘Oké, weet je? Ik wil hier helemaal niet over praten. Jammer dat er een hap uit de erfenis van jou en Teddy wordt genomen. Maar er blijft vast nog genoeg over.’

‘Ja, in een volmaakte wereld zouden we allemaal tevreden zijn met ons aandeel in de buit. Hij heeft wel eerder speeltjes gehad, nietwaar? En geld verspild aan hen. Maar dit is anders. Bij dit exemplaar beginnen de alarmbellen te rinkelen. Ze neemt geen genoegen met de zeggenschap over het huis en een Ferrari en –’

‘Heeft hij een Ferrari voor haar gekocht?’ Alana lachte.

‘Een 812 GTS. Ik durf je niet eens te vertellen wat die kost.’

‘Hoeveel dan?’

‘Heel veel.’

‘Honderdduizend?’

‘Doe maar keer vier.’

‘Wow.’

‘Ja. Je zou denken dat ze wel tevreden zou zijn met het luxe-
leventje op zich, toch? En met een in de huwelijkse voor-
waarden bepaald bedrag waarmee ze amper tien jaar na haar
eindexamen een luxeleventje kan gaan leiden. Maar nee.
Blijkbaar komen er helemaal geen huwelijkse voorwaarden
omdat hij haar vertróúwt.’

‘Echt? Dat is wel verrassend.’

‘Ja, toch? Dat bedoel ik. Omdat ze zorgt dat hij genoeg be-
weegt en zijn groentjes eet, gelooft hij dat ze het beste met
hem voorheeft. Die vrouw is uiterst gewiekst en ze is erop ge-

brand ons van pa te vervreemden. Van het begin af aan heeft ze haar best gedaan ons zwart te maken. En ze gaat heel subtiel te werk. Ze is superslim. Hij heeft haar al een volmacht gegeven voor zijn persoonlijke zorg. Hoelang zal het duren voordat ze ook zijn vermogen bestiert?’

‘Eerlijk gezegd vind ik het wel fascinerend. Maar nogmaals: niet mijn probleem.’

‘En toch is dat het wel, deels. In een worstcasescenario. Stel dat dat boterbriefje er inderdaad komt en zij weet hem ervan te overtuigen dat wij een stelletje waardeloze slampampers zijn en zij wordt de enige erfgenaam... zeg dan maar dag tegen je erfenis.’

‘Ik krijg geen erfenis.’

‘Toch wel. Een bescheiden bedrag. Hij laat je dochter vijf miljoen in een trust na.’

‘Wat? Dat meen je niet.’

‘Dat meen ik wel.’

‘Hij heeft mijn dochter nog nooit gezien.’

Martin haalde zijn schouders op. ‘Misschien voelt hij zich schuldig.’ Hij wapperde met de witte envelop. ‘Ik heb een kopie van zijn testament meegenomen. Uiteraard is dit na de bruiloft niet veel meer waard.’

‘Heeft hij het aan mij of aan Lily nagelaten?’

‘Aan Lily. Maar tot ze volwassen is, heb jij het beheer. Dus zolang het geld op de een of andere manier voor haar zorg wordt gebruikt... Je zou bijvoorbeeld je huis kunnen verkopen en iets kunnen kopen wat beter voorziet in haar behoeften.’

‘Jij denkt dat ik een huis in Toronto bezit?’ Alana lachte. ‘Het is een huurhuis, Martin.’

‘Nou, moet je kijken. Dan zou je iets kunnen kopen. En een nieuwe SUV kunnen aanschaffen, die je duidelijk nodig hebt. Je rijdt haar hierin rond, toch? Hoe oud is dit ding?’

‘Hij is uit 2004.’

‘Jezus. Hoe oud is die donut?’ Martin schopte tegen een half opgegeten exemplaar dat bij zijn voeten op de grond lag.

‘Ik weet bijna zeker dat dat nog het model van dit jaar is.’ Alana draaide de steeg achter de opvang in. Ze reed het smalle straatje door en manoeuvreerde de auto in haar plekje naast de vuilnisbak.

‘Hier parkeer jij?’

‘Yep.’

‘Nou ja, je zou ook kunnen stoppen met je werk, als je denkt dat het goed is meer tijd met Lily door te brengen.’

‘Ik hou van mijn werk,’ zei Alana, maar ze kon haar ogen niet van de witte envelop afhouden.

‘Hier,’ zei Martin, terwijl hij het testament eruit haalde en naar een turquoise labeltje bladerde. ‘Ik heb de betreffende passage gemarkeerd.’

Ze las de alinea waarin het legaat en de voorwaarden beschreven stonden. ‘En als ik zijn smerige geld nu niet wil aannemen?’

Martin lachte. ‘Serieus? Ga je Greenpeace er nu weer bij halen? Je weet dat we de afgelopen jaren veel van die dingen hebben afgestoten. Hij heeft alle papierfabrieken verkocht.’

‘O ja? Heeft hij alle raffinaderijen verkocht? En alle mijnen? Heeft hij de afgelopen dertig jaar ook maar een cent belasting betaald? Ik kan nog wel even doorgaan, maar ik denk dat je wel weet dat dat niet was waar ik op doelde,’ zei Alana.

‘Wat jij wilt. Het geld is niet voor jou. Het is voor Lily. Zij is degene die daarover mag beslissen.’

‘Hij weet natuurlijk dat ik het nooit zou aannemen.’

‘Het braafste meisje van de klas. Kun je het je wel veroorloven zo netjes te zijn? Zelfs nu nog, met een kind?’

Alana haalde haar schouders op.

‘Ben je nog steeds single?’

‘Ik word door niemand onderhouden, als je dat bedoelt.’

‘Is je ex niet een Silicon Valleyfiguur?’

Alana lachte. ‘Ja, en het gaat vast heel goed met hem. Maar ik heb hem al zeven jaar niet meer gezien of gesproken.’

‘Wow. Oké. Wat zou je ervan vinden geld van Teddy en mij aan te nemen?’

‘Hoezo? Waar heb je het over?’

‘Laten we zeggen dat we een plannetje hebben.’

‘Een plannetje?’

‘Eigenlijk meer een voorstel. En we hebben jouw hulp nodig.’

Bij RedTree was het die dag godzijdank rustig. Alana werd geconfronteerd met een verstopte wc – de afvoer in het opvangcentrum was hopeloos, het hele gebouw stortte van ellende in elkaar – maar er waren geen nieuwe intakes, zodat ze zich die middag kon concentreren op fondsenwerving, al kwam er van concentreren niet veel. Ze moest donaties zien los te peuteren voor de jaarlijkse stille veiling van het opvangcentrum, maar haar gedachten dwaalden steeds weer af naar het voorstel van haar broers: een simpel scenario waarin ze een eenvoudige opdracht zou moeten uitvoeren waarvoor ze royaal beloond zou worden, of de opzet nu slaagde of niet. Het enige wat Alana hoefde te doen was naar de bruiloft komen en Kelly McNutt een bedrag bieden om te vertrekken. Ze zou haar duidelijk moeten maken dat zij en haar broers, wanneer Kelly het huwelijk zou doorzetten en Ed tijdens dat huwelijk zou komen te overlijden, een team van de geduchtste advocaten van het land zouden inhuren om ervoor te zorgen dat Kelly slechts een schijntje zou krijgen, ongeacht wat er in het testament stond. Ze zou Kelly ook vertellen dat ze van plan waren eindeloos te blijven procederen, zodat ze zelfs wanneer ze uiteindelijk het leeuwendeel van hun vaders nala-

tenschap toegewezen zou krijgen (wat niet erg waarschijnlijk was gezien het leeftijdsverschil), ze daar op zijn minst tien jaar op zou moeten wachten. Ze zouden het geld zo lang als juridisch mogelijk was blokkeren en Kelly in de media afschilderen als een golddigger die aasde op het geld van een kwetsbare oude man. Ze zouden ook uitgebreid in haar verleden gaan wroeten. Zat ze echt op al dat gedoe te wachten? Zou ze niet liever een prettige cheque accepteren, in haar Ferrari springen en oprotten zonder ooit nog het bed te hoeven delen met een aftakelende Ed sr.? Martin had er nog aan toegevoegd: ‘En je kunt haar vragen of ze het echt wil opnemen tegen een alleenstaande moeder die in een opvangcentrum werkt en een gehandicapte dochter heeft.’ Ah, had Alana gedacht, dáárom willen ze mij erbij, omdat ik het goed zou doen in de rechtbank. Maar dat was niet het enige. Mocht Kelly bij Ed gaan klagen over de poging tot omkoping, dan zouden de broers kunnen zeggen dat ze daar niets mee te maken hadden en Alana simpelweg de schuld kunnen geven. Per slot van rekening was zij het afvallige kind dat zich had losgemaakt van de familie. Martin en Teddy waren de plichtsgetrouwe zoons en, tot Kelly was opgedoken, de rechtmatige erfgenamen van een miljardenimperium. Ze konden niet het risico nemen dat aanbod zelf te doen. Er stond te veel op het spel. Als Alana werd ontmaskerd, zou ze hooguit niet meer naar de bruiloft mogen komen en zou Lily het legaat misschien op haar buik kunnen schrijven... en misschien ook niet. Wellicht vond de oude Ed het niet nodig zich op zijn kleindochter af te reageren.

‘Maar hij zou onmiddellijk doorhebben dat jullie erbij betrokken zijn,’ had Alana opgemerkt. ‘Iedereen weet immers dat ik het geld niet heb om mijn creditcardschulden af te lossen, laat staan om Kelly McNutt te betalen.’

‘Mocht ze bij Ed gaan klagen, wat ik niet erg waarschijnlijk acht, dan kun je altijd zeggen dat je alleen maar wilde testen

of ze echt van hem hield. Dat je natuurlijk niet van plan was geweest er verder iets mee te doen.’

‘Maar waarom zou dat me iets kunnen schelen? Hij moet toch weten dat ik me niet bepaald druk maak over zijn welzijn.’

‘Maar hij weet ook dat je er nieuwsgierig naar zou zijn en dat het je een kick zou geven zijn romantische fantasie op te blazen. Dat is echt iets voor jou.’

‘Ik ben dus de gemene bitch?’

‘Nee, je bent de moraalridder. Je brengt de waarheid boven tafel, gaat achter de hypocrieten aan, breidt misstanden recht.’

‘Tuurlijk,’ had Alana gezegd.

‘Hoor eens, dit is allemaal volslagen hypothetisch. Die meid gaat voor het geld. Daar ben ik voor negenennegentig procent zeker van. Waarom zou ze het gezelschap van pa ook maar een seconde langer verdragen dan nodig is?’

‘Oké.’

‘We hebben jou alleen maar nodig voor die miezerige één procent kans. En we weten allemaal dat pa jou uiteindelijk zal geloven. Dat kan ik van Teddy en mij in een dergelijke situatie niet zeggen.’

‘Zit wat in,’ had Alana beaamd, nog gnuivend om dat ‘moraalridder’.

Martin had gezegd dat Teddy en hij, als ze Kelly dat aanbod wilde doen, haar reis naar Alfred Island zouden betalen, plus vijftigduizend dollar. Als het plannetje lukte, als Kelly het geld aannam en verdween, zou Alana vijftientwintig miljoen dollar krijgen – een miljoen zodra het mens was vertrokken en twaalf miljoen van ieder van hen uit de erfenis wanneer Ed was overleden (‘hem was gepiept’, in de woorden van Martin). Als Kelly haar verlinkte en Lily’s legaat uit Eds testament werd gehaald, zouden ze allebei tweeënhalve miljoen ophoesten om de schade te dekken.

‘En dat kunnen jullie je veroorloven?’

‘Uiteraard.’ Martin had een snuivend geluid gemaakt.

‘Kan ik dat op schrift krijgen?’

‘Zie ik eruit alsof ik gek ben?’ had haar broer gevraagd.

Steeds weer moest Alana aan het voorstel denken en ze bekeek het van alle kanten. Ergens vond ze het wel een grappig idee, maar tegen het eind van haar dienst had ze besloten dat het dwaas was zich hierin te laten betrekken. Ze vertrouwde haar broers voor geen cent en had geen enkele behoefte haar vader weer te zien. Klokslag vijf uur liep ze het opvangcentrum uit met het plan onderweg bij Greg’s Ice Cream een bak geroosterde marshmallows te halen en alsnog vroeg thuis te zijn. Maar toen de Odyssey weigerde te starten en ze ruim een uur naast de stinkende vuilnisbak zwetend op de wegwacht zat te wachten, die haar vervolgens vertelde dat de SUV niet meer aan de praat te krijgen was en naar de garage moest worden gesleept, vroeg ze zich af of dat een teken was. En toen de monteur haar de volgende dag op haar werk belde met de mededeling dat niet alleen de startmotor kapot was, maar dat hij ook een scheur in het motorblok van de Odyssey had aangetroffen en dat het uitlaatsysteem vol gaten zat, was het pleit beslist. Als ze deed wat haar gevraagd was, zou ze vijftigduizend dollar krijgen, wat er ook gebeurde. Dat was genoeg om een nieuwe auto te kopen – eentje met airco en een op afstand bedienbare inrijplaat. Ze zou morgen bij een dealer naar binnen kunnen wandelen om er een te bestellen. Van die gedachte werd ze een beetje duizelig. Ze had nog nooit een splinternieuwe auto gekocht. En eerlijk gezegd zou een beetje afwisseling in haar dagelijkse sleur ook geen kwaad kunnen. Afgezien van de week waarin Lily in de zomer altijd naar het kamp voor kinderen met spierdystrofie ging, was ze nooit langer dan een nacht van haar dochter gescheiden ge-

weest. Misschien was het voor hen allebei wel goed even zonder elkaar te zijn. Alleen al die vijf uur vliegen zou als een vakantie op zich voelen. Bovendien zou ze dan de sluwe Kelly McNutt in actie kunnen zien.

Alana vroeg de monteur de startmotor te repareren maar de andere dingen te laten voor wat ze waren. Daarna stuurde ze Ramona een bericht: Zou jij heel misschien een hele week op L kunnen passen (blijven slapen/anderhalf keer het uurtarief)? Een paar minuten later kwam er een bericht terug met een selfie van Lily en Ramona die glimlachend hun duim opstaken: Heel misschien wel.